

Arrest

**nr. 340 400 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van 21 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, wordt op 19 september 2025 staande gehouden in de luchthaven van Zaventem.

Op 19 september 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum waar de centrumarts op 20 september 2025 verklaart dat verzoeker geschikt is om op dat ogenblik in het centrum te verblijven (administratief dossier, stuk 27).

Verzoeker was in het bezit van een visum uitgereikt door de Hongaarse autoriteiten op 8 september 2025, geldig voor een termijn van 30 dagen.

Op 26 september 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) (administratief dossier, stuk 29).

Op 30 september 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot overname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 12.2 van de Dublin III-verordening (administratief dossier, stuk 32).

Op 13 oktober 2025 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de overname van verzoeker op grond van artikel 12.2 van de Dublin-III-Verordening (administratief dossier, stuk 34).

Op 21 oktober 2025 verzoeken de Belgische overheden de Hongaarse autoriteiten om voor verzoeker waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 36).

Op 21 november 2025 bezorgen de Hongaarse autoriteiten een mededeling met garanties voor verzoeker. (administratief dossier, stuk 40).

Op 21 januari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 22 januari 2025 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: A. W. A.

geboortedatum: (...) 2002

geboorteplaats: Hodaidah

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Hongarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te centrum 127bis om de overdracht aan Hongarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., A. W. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Jemen verklaart te zijn, diende op 19.09.2025 een verzoek om internationale bescherming in aan de Belgische grens. De betrokkene legde daarbij geen nationaal reisdocument voor. De betrokkene had een origineel paspoort van Jemen met nummer 09787613 bij zich waarin twee pagina's ontbraken. Het document werd afgegeven op 18.01.2021 in Aden en is geldig tot 18.02.2027.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat. Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde eveneens niet tot een treffer in het Visum Information System.

De betrokkene was in het bezit van een visum D, dat verstrekt werd door de Hongaarse diplomatieke post in Istanbul, Turkije op 08.09.2025. Het visum was geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen 08.09.2025 en 06.12.2025. De betrokkene was op dat ogenblik in het bezit van een paspoort van Jemen met nummer 09787613, afgegeven op 29.08.2021 in Aden en geldig tot 18.02.2027.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 26.09.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaart geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Jemen verlaten te hebben op 19.09.2021 en tot 13.10.2021 in Djibouti verbleven te hebben. Daarna stelt hij van 13.10.2021 tot 13.03.2025 in Turkije verbleven te hebben. Vervolgens verklaart de betrokkene dat hij van 13.03.2025 tot in april 2025 in Saoedi-Arabië verbleef. Hij stelt vanuit Saoedi-Arabië naar Turkije gereisd te zijn en daar verbleven te hebben tot 19.09.2025. De betrokkene stelt op 19.09.2025 met het vliegtuig van Turkije naar België gereisd te zijn. De betrokkene werd tegengehouden aan de grens en diende vervolgens aan de grens een verzoek om internationale bescherming in op 19.09.2025. De betrokkene werd vervolgens vastgehouden met toepassing van artikel 51/5§1 (bijlage 39ter). Op 10.11.2025 werd de betrokkene vrijgelaten en toegelaten tot het Belgische grondgebied.

Artikel 7(2) van de Dublinverordening stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Op 30.09.2025 werden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 12(2) van de Dublinverordening verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 13.10.2025 stemden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de overname van de betrokkene. Ze verduidelijken dat de betrokkene een verblijfsvergunning met nummer 001555617 van de Hongaarse instanties ontving. De verblijfsvergunning is geldig tot 31.08.2026. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de internationale luchthaven Budapest Liszt Ferenc.

Op 21.10.2025 werden de Hongaarse instanties verzocht in het geval van de betrokkene waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Op 21.11.2025 stuurden ze een mededeling waarin ze verzekerden dat ze de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Hongaarse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Hongarije.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de Dublinverordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak

'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij België uitgekozen heeft als beste land voor hem. De betrokkene verklaart dat de mensenrechten gerespecteerd worden en dit zeker voor Jemenieten. Hij stelt in België een stabiel leven te kunnen opbouwen. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Hongarije. Hij stelt begrepen te hebben dat dit land geen asiel geeft aan mensen zoals hem. Hij stelt dat hij deze informatie gevonden heeft op het internet.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België als beste land voor hem uitkoos omdat de mensenrechten voor Jemenieten gerespecteerd worden, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Hongarije. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de

betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Hongarije wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We wensen aan te geven dat de Hongaarse instanties instemden met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en de Hongaarse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Hongarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Hongaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Hongarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Hongaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 13.10.2025 hebben de Hongaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Hongarije. De betrokkene zal na overdracht in Hongarije een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Hongarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Hongarije is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM.

Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen ('National Directorate-General for Aliens Policing' /'Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság' verder NDGAP) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een wetshandhavinginstantie onder de Politiewet ('Act XXXIV of 1994 on the Police'). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister. De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar 'Directoraat Vluchtelingenzaken' en voor het beheer van de open opvangcentra en de centra voor detentie.

Hongarije kent sinds 2007 een wet inzake asiel ('Act LXXX of 2007 on Asylum' / 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról', hierna de Asielwet). Het recht op de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt beoordeeld in een enkele procedure waarin de eerste administratieve fase wordt uitgevoerd door de NDGAP. De tweede instantie bestaat uit een gerechtelijke toetsingsprocedure die wordt uitgevoerd door regionale rechtbanken. Naast de normale procedure bestaat een niet-ontvankelijkheidsprocedure en een versnelde procedure.

Een bron over internationale bescherming in Hongarije is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Katalin Juhász, Gruša Matevžič, Petrov Katarina en Zsolt Szekeres, 'Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update', laatste update op 10.06.2025, hierna AIDA-rapport, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://asylumineurope.org/reports/country/hungary/>).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary' dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In september 2015 voerde de Hongaarse overheid in de wetgeving een uitzonderingstoestand in vanwege een 'crisisituatie ten gevolge van massale immigratie'. Dit impliceerde dat in provincies die grenzen aan Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk specifieke regels golden voor onderdanen van derde landen die Hongarije illegaal binnenkwamen en/of er illegaal verbleven en dat bepaalde bepalingen van de Asielwet werden opgeschort. Zo kreeg de politie de bevoegdheid om immigranten die onregelmatig in het land verblijven en internationale bescherming willen vragen in Hongarije, terug te sturen over de grensafscheiding, ongeacht waar in het land zij zich bevinden en zonder een beoordeling van individuele omstandigheden (AIDA-rapport, pagina's 12 en 19). Op 09.03.2016 werden deze bepalingen met regeringsbesluit 41/2016 uitgebreid tot het hele grondgebied en sindsdien meermaals verlengd.

In 2017 werd ingevoerd dat verzoeken om internationale bescherming enkel konden worden ingediend in bepaalde 'transitzones' en verzoekers gedurende heel de procedure in deze transitzone dienden te verblijven (AIDA-rapport, pagina 20).

In haar uitspraak van 14.05.2020 in de gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU beoordeelde het HvJ-EU de systematische vasthouding van verzoekers om internationale bescherming in de 'transitzones' als onwettige detentie. Een week na de uitspraak sloot de Hongaarse regering de transitzones en kondigde ze de invoering aan van nieuwe bepalingen inzake internationale bescherming.

Op 26.05.2020 werd met een nieuw regeringsbesluit de zogenaamde 'ambassade-procedure' ingevoerd, waarbij personen die internationale bescherming willen vragen, voorafgaand een intentieverklaring dienen in te dienen bij de Hongaarse ambassades in Belgrado (Servië) en Kyiv (Oekraïne). De ambassade stuurt deze intentieverklaring vervolgens naar de NDGAP, die deze onderzoekt binnen een termijn van 60 dagen. Het NDGAP geeft na onderzoek de ambassade de instructie al dan niet een speciale, eenmalige toestemming tot binnenkomst te verstrekken voor Hongarije teneinde er een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (AIDA-rapport, pagina 20). Enkele door de wet bepaalde categorieën kunnen internationale bescherming vragen in Hongarije zonder voorafgaand een intentieverklaring in te dienen. Dit zijn begunstigden van subsidiaire bescherming, die in Hongarije verblijven; familieleden van begunstigden van

internationale bescherming die in Hongarije verblijven en personen die voorwerp zijn van gedwongen maatregelen of sancties die de persoonlijke vrijheid inperken (AIDA-rapport, pagina 21).

Het HvJ-EU stelde in haar uitspraak van 17.12.2020 in de zaak C-808/18 dat Hongarije verschillende bepalingen in de Richtlijnen 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn') en 2013/33/EU ('Opvangrichtlijn') niet nakwam. In de uitspraak van 16.11.2021 in de zaak C 821/19 kwam het Hof tot eenzelfde conclusie.

Op 22.06.2023 beoordeelde het HvJ-EU in de zaak C 823/21 de 'ambassade-procedure' als strijdig met de EU-regelgeving.

Op 13.06.2024 veroordeelde het HvJ-EU Hongarije vanwege het niet naleven van het arrest C-808/18 tot een betaling aan de Europese Commissie van een forfaitair bedrag van 200.000.000 euro en een dwangsom van 1.000.000 euro per dag tot de datum van naleving van het arrest (AIDA-rapport, pagina 13).

De 'ambassade-procedure' is nog steeds van kracht. In 2024 werden in Hongarije 29 verzoeken om internationale bescherming ingediend en werden 6 intentieverklaringen ontvangen. Volgens het AIDA-rapport werd in 2024 geen toestemming tot binnenkomst afgegeven (pagina 20). Nog volgens het AIDA-rapport ontving Hongarije in 2024 821 verzoeken tot over- of terugname volgens de bepalingen van de Dublinverordening en werden 20 overdrachten aan Hongarije effectief uitgevoerd (pagina 47).

De Hongaarse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat hoewel personen, die onder de bepalingen van de Dublin-verordening aan Hongarije worden overgedragen niet vallen binnen de categorieën die volgens de wet zijn toegestaan internationale bescherming te vragen binnen het Hongaarse grondgebied, het NDGAP meedeelde dat overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat ze dit wensen ('The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence', pagina 55). Het bovenvermelde informatieblad stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd (pagina 7).

Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 21.11.2025 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Asielwet voorziet geen termijn waarbinnen een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend. Een verzoek moet in persoon bij het NDGAP worden ingediend door de persoon die bescherming (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt dat de meeste verzoekers in de praktijk worden geïnterviewd en tolken beschikbaar zijn (pagina 37). Een verzoeker kan vragen dat de functionaris, die het interview zal doen, en de tolk van hetzelfde geslacht zijn en volgens het AIDA-rapport wordt in de meeste gevallen op dat verzoek ingegaan (pagina 37). Het AIDA-rapport maakt gewag van onvolkomenheden wat betreft tolken en vertaling zoals het gebrek aan een gedragscode, een kwaliteitscontrole en een opleiding van tolken en vertalers, maar meldt tevens dat in 2018 een nieuwe procedurele waarborg in de wet werd ingevoerd. De NDGAP is sindsdien verplicht rekening te houden met de mogelijke verschillen en tegenstellingen tussen het land van herkomst en de culturele achtergrond van de tolk en die van de verzoeker, zoals die door de verzoeker aan de autoriteit werd gemeld (pagina 39). Hoewel het AIDA-rapport melding maakt van problemen wat betreft tolken en vertaling zijn er geen aanwijzingen dat op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

De door de wet voorziene termijn voor het nemen van een beslissing ten gronde bedraagt 60 dagen. De Asielwet bepaalt dat deze termijn voor het verstrijken ervan eenmaal met 21 dagen kan worden verlengd (AIDA-rapport, pagina 36). Volgens het AIDA-rapport was eind 2024 sprake van 16 hangende dossiers (AIDA-rapport, pagina 35). Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie

'Hungarian Helsinki Committee' (hierna HHC) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (pagina 42).

De Asielwet voorziet dat verzoekers die daaraan nood hebben recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde ngo. Aan het criterium van nood wordt geacht te zijn voldaan, aangezien verzoekers ongeacht hun inkomen en financiële situatie als behoeftig worden beschouwd, op basis van hun verklaringen over hun inkomen en financiële situatie. De wet inzake rechtsbijstand bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet (AIDA-rapport, pagina 45). Rechtsbijstand kan worden verleend door advocaten, ngo's of rechtenfaculteiten die zich registreerden bij de Dienst Rechtsbijstand van het Bureau Justitiële Zaken van het Ministerie van Justitie.

Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dient binnen een termijn van 8 dagen beroep te worden aangetekend. Het terugbrengen van de oorspronkelijke termijn van 15 dagen naar 8 in 2013 lokte kritiek uit van het UNHCR en ngo's zoals HHC, die stelden dat dit de toegang tot een effectief rechtsmiddel in gedrang bracht (AIDA-rapport, pagina 42). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Hongaarse instanties op 13.10.2025 wat betreft de betrokkene meedeelden dat ze toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel. Een beroep tegen het niet verlenen van internationale bescherming heeft geen automatisch schorsend effect. Het HvJ-EU oordeelde in haar bovenvermelde uitspraak in zaak C-808/18 dat Hongarije het recht met voet trad dat de Procedurerichtlijn toekent aan iedere verzoeker om internationale bescherming om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te kunnen blijven na de afwijzing van zijn verzoek tot het verstrijken van de termijn waarbinnen beroep tegen die afwijzing kan worden ingesteld of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen. Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde. Volgens het rapport zou het HHC geen weet hebben van gevallen in de reguliere procedure waarin een handavingsmaatregel werd gestart voordat een beslissing inzake het beroep was genomen (pagina 43).

Verzoekers hebben het recht om te werken na het verstrijken van 9 maanden vanaf het begin van hun procedure. Een werkgever moet een werkvergunning aanvragen – geldig voor 1 jaar en verlengbaar – bij het plaatselijke arbeidsbureau. Verzoekers kunnen volgens het AIDA-rapport solliciteren naar banen die niet worden ingenomen door staatsburgers of onderdanen van de Europese Economische Ruimte (AIDA-rapport, pagina 90). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 15 van de Opvangrichtlijn die bepaalt dat lidstaten om overwegingen van arbeidsmarktbeleid voorrang mogen geven aan burgers van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, alsook aan onderdanen van derde landen die legaal in de Unie verblijven.

Het bovenvermelde informatieblad stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op huisvesting en voorzieningen in een opvangcentrum, vergoeding voor reiskosten, gezondheidszorg, een vergoeding van onderwijs- en opleidingskosten en een toelage in cash (pagina 3). De huisvesting omvat concreet accommodatie, 3 maaltijden per dag of een gelijkwaardige bijdrage; eetgerei en toiletvoorzieningen of een gelijkwaardige sanitaire vergoeding en kleding (pagina 3). Er zijn op dit ogenblik 3 operationele open opvangcentra : Vámoszabadi en Balassagyarmat nabij de grens met Slowakije en Fot nabij Boedapest, dat is gericht op de opvang van niet begeleide minderjarigen. Het lage aantal verzoeken om internationale bescherming heeft uiteraard een effect op de bezetting van deze centra. Het AIDA-rapport meldt dat eind 2024 niemand werd opgevangen in Vámoszabadi terwijl in Balassagyarmat 13 personen, waaronder 4 verzoekers om internationale bescherming, verbleven. In het centrum van Fot was eind 2024 sprake van 12 bewoners, waaronder 2 verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 87).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat zijn gezondheidstoestand goed is en dat hij geen medicatie neemt.

Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van

factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Gelet dat Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het HvJ-EU vanwege het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van het recht van de Europese Unie en door het EHRM, uitdrukkelijke en individuele garanties heeft gegeven dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van de Dublinverordening.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na ruime theoretische beschouwingen over artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zet verzoeker het volgende uiteen:

« B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

L'Office des Étrangers fonde sa décision de transfert et de détention sur l'hypothèse que la Hongrie respectera ses obligations internationales et sur des "garanties individuelles" reçues le 21 novembre 2025. Or, il appert que l'Office a failli à son devoir de minutie en ne procédant pas à un examen rigoureux et actualisé de la situation juridique réelle en Hongrie, se contentant d'assurances diplomatiques contredites par la loi hongroise et la jurisprudence européenne récente.

1. Violation du devoir d'examen rigoureux : La caducité des "Garanties" face à la rébellion législative hongroise

L'Office des Étrangers invoque des garanties selon lesquelles le requérant aura accès à la procédure. Toutefois, la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Étrangers rappelle qu'il appartient à l'autorité de vérifier si les modifications législatives restrictives dans le pays de destination s'appliquent aux demandeurs "Dublin".

À cet égard, dans son arrêt n° 166.721 du 28 avril 2016, le Conseil a déjà sanctionné l'administration pour avoir manqué à ce devoir d'examen rigoureux face à des changements législatifs en Hongrie:

« Or, d'une part, le Conseil ne peut que constater qu'en se fondant sur des informations antérieures aux réformes législatives précitées [...], la partie défenderesse a manqué de réaliser, dans la présente affaire, un examen rigoureux de l'ensemble des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. Ce constat s'impose d'autant plus qu'en l'espèce, les réformes [...] ont un impact certain sur l'examen des questions relatives au traitement au fond des demandes d'asile, aux conditions d'accueil prévalant actuellement dans le système hongrois et au recours à la détention des demandeurs d'asile dans ce pays. » (Nous soulignons)

Or, en l'espèce, l'autorité ignore délibérément que la Loi hongroise actuelle impose toujours le système de "procédure d'ambassade" – obligeant tout demandeur à déposer une déclaration d'intention à Belgrade ou Kiev avant d'entrer – ce qui constitue une carence identique à celle sanctionnée en 2016. Le rapport AIDA publié en mai 2025, confirme sans équivoque que ce système restrictif demeure la règle et s'applique aux personnes renvoyées sous Dublin :

« The amendments to the Asylum Act adopted between 2015 and 2017 have imposed some serious obstacles to asylum seekers who are transferred back to Hungary under the Dublin Regulation with regard to re-accessing the asylum procedure.

[...]

Persons who had not previously applied for asylum in Hungary and those whose applications are still pending would usually be treated as first-time asylum applicants. However, according to the current asylum legislation in force (Transitional Act), only 3 groups of persons (see Embassy procedure) can apply for asylum within the Hungarian territory. Since they are not considered as an exception, Dublin returnees are not allowed to apply for asylum when returned to Hungary. » (Nous soulignons).

Si une pratique administrative semble tolérer l'accès pour certains cas Dublin, le Comité Helsinki Hongrois (HHC) précise que cette possibilité n'est pas garantie par la loi et relève de l'arbitraire :

« According to the experiences of the HHC, the Hungarian asylum authority (the National Directorate-General for Aliens Policing, hereinafter: NDGAP) generally allowed people transferred to Hungary under the Dublin III Regulation to submit an application for international protection. Thus most people in practice had access to the asylum procedure. However, as described above, this possibility is not guaranteed by law — in fact, the law still prohibits such people to apply for international protection without going through the embassy procedure. Due to the current legal framework, which breaches EU law, there is still a high level of arbitrariness in how the Hungarian authorities treat people who are returned under the Dublin regulation, and the favourable practice can change, based on political will any time. This arbitrariness is illustrated by two cases we encountered, one in December 2023 and one in April 2025, where people could not access the asylum procedure in Hungary after being returned from another Member State. In both cases, the applicants expressed uncertainty about applying for asylum in Hungary, believing that their transfer might be still reviewed and annulled by the sending member state. In both cases the NDGAP considered this uncertainty as an indication that the clients did not apply for international protection. In the case of one of these clients, who still had a valid residence permit in Hungary, the NDGAP later informed him, that to submit an application for international protection, he must make an appointment at, and travel to the Hungarian Embassy in Belgrade, in accordance with the legislation presented in section 1.1. In the case of the other person, a young, vulnerable woman from Syria who no longer had a valid residence permit in Hungary, the Hungarian authorities ordered her expulsion and her detention. Through another organization, the HHC also received the statement of a man, who claimed that after being transferred to Hungary from Germany in February 2025 by plane, was made to wait for hours, then ordered to go to another city to submit his asylum application. However, when he arrived and his fingerprints were taken, he was told that he should leave the country because “Hungary doesn’t accept refugees” and he has no chance of staying in the country. The police bought him a train ticket to Vienna and told him to leave and do not come back or he will be detained.

Other people who could submit an application for international protection after being sent back to Hungary told the HHC that upon arriving in Hungary, there was no one from the police or the NDGAP to receive them and process their application or inform them about the next steps. They had to find the client service of the NDGAP to submit their application for international protection on their own. » (Nous soulignons).

Une simple lettre de garantie administrative ne peut avoir pour effet d'abroger une loi nationale hongroise en vigueur. En se fiant à une garantie qui contredit le texte législatif hongrois, l'Office des Étrangers expose le requérant à un risque d'arbitraire total, violant ainsi son devoir de minutie tel que défini par la jurisprudence de Votre Conseil.

2. La rupture de la confiance mutuelle : L'État hongrois en rébellion ouverte contre le droit de l'Union

Le principe de confiance mutuelle, pierre angulaire du système Dublin, ne peut être invoqué aveuglément lorsque l'État responsable manifeste une volonté délibérée et persistante de violer le droit de l'Union.

En effet, la Cour a rappelé à de nombreuses reprises que la présomption de respect des droits fondamentaux par l'État responsable n'est pas irréfragable et le principe de confiance mutuelle ne saurait imposer une 'confiance aveugle' face à des défaillances systémiques avérées.

La Cour de Justice de l'Union européenne, dans ses arrêts de principe *Jawo et Ibrahim*, a jugé que l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux (correspondant à l'article 3 CEDH) s'oppose formellement au transfert d'un bénéficiaire de protection internationale lorsque celui-ci risque de se trouver, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême.

Or, en l'espèce, cette situation de dénuement n'est pas accidentelle, mais le résultat d'une politique délibérée de l'État hongrois. Comme le démontre le refus obstiné de la Hongrie d'exécuter l'arrêt C-808/18 concernant l'accès à la procédure et les conditions d'accueil, le système hongrois organise structurellement ce dénuement en privant les demandeurs de tout statut légal et de toute aide matérielle, ce qui a conduit à une condamnation sans précédent le 13 juin 2024 :

« No compliance with the CJEU judgement: On 13 June 2024 the CJEU ruled that Hungary failed to comply with the C-808/18 judgement (push backs are against EU law) and ordered to pay the European Commission a lump sum in the amount of EUR 200 000 000 and a penalty payment of EUR 1 000 000 per day until the date of compliance with the judgment. Hungarian Government's reaction to the judgement was firm, they refuse to pay anything up to date and they did not make any changes in order to implement the judgement. » (Nous soulignons).

L'Office des Étrangers commet une erreur manifeste d'appréciation en accordant sa confiance à un État qui préfère payer 200 millions d'euros d'amende plutôt que de rétablir l'État de droit. La signature d'une garantie

administrative par un fonctionnaire hongrois ne saurait avoir plus de valeur que les engagements internationaux violés par son propre gouvernement.

De plus, cette rupture de la confiance mutuelle a été établie par d'autres États Membres. En effet, le rapport AIDA souligne la suspension de certain transferts Dublin vers la Hongrie due en partie aux déficiences systémiques dans la procédure d'asile hongroise:

« In 2023, several judgments notably in Germany have suspended Dublin transfers to Hungary due to systematic deficiencies in Hungary's asylum procedure and reception conditions, or lack of individual guarantees. Transfers are officially suspended by the Swedish Migration Agency due to risk of non- access to reception conditions when claims are considered subsequent applications. In the Netherlands, since 2015 the authorities have applied the sovereignty clause in cases where Hungary was established as the responsible Member State ». (Nous soulignons)

La République Tchèque a également annoncé ne plus exécuter les transferts Dublin vers la Hongrie sur base de la récente jurisprudence indiquant des lacunes systémiques dans le système d'asile hongrois.

En l'espèce, les garanties du 21 novembre 2025 sont de simples documents types. Elles affirment que le requérant aura accès à la procédure, alors que la loi hongroise dit le contraire.

L'Office des Étrangers a violé son devoir de minutie en s'abstenant de vérifier la valeur juridique de ces garanties face à la hiérarchie des normes. Une lettre administrative ne peut abroger une loi nationale. En se fiant aveuglément à ces garanties sans analyser la contradiction flagrante avec la loi hongroise d'exception toujours en vigueur, l'administration a manqué de prudence.

Il est donc juridiquement incohérent de prétendre que la Hongrie respectera une "garantie individuelle" concernant M. M. (...) alors que cet État refuse officiellement, publiquement et systématiquement de respecter les arrêts de la plus haute juridiction européenne en matière d'asile. La "garantie" ne vaut que par la confiance que l'on porte à son émetteur. Or, la condamnation de juin 2024 prouve que la Hongrie n'a aucune intention de respecter les droits des demandeurs d'asile, quelles que soient ses promesses écrites.

La confiance mutuelle est ici rompue de facto.

3. Risque avéré de détention arbitraire (Violation de l'article 3 CEDH)

Le requérant, M. M. (...), est actuellement détenu au centre 127bis en Belgique (Pièce 2). L'Office des Étrangers justifie cette détention par un risque de fuite, notamment parce que le requérant a déchiré une page de son passeport comportant le visa hongrois.

Ce geste, loin d'être une simple fraude, témoigne de la terreur que lui inspire un retour en Hongrie. Cette crainte est objectivement fondée. Le rapport AIDA 2024 révèle que la détention des cas Dublin en Hongrie est devenue une pratique quasi-systématique :

« In 2024, 83 people were detained awaiting Dublin transfer. The HHC finds such a high number particularly worrying as it implies that the detention measure is imposed quasi automatically. It should be noted that people awaiting an outgoing Dublin transfer are not considered asylum seekers in Hungary. » (Nous soulignons)

De plus, les autorités hongroises seront informées du fait que le requérant a déchiré son visa hongrois, un acte que l'Office des Étrangers qualifie déjà de fraude et de manque de coopération justifiant sa détention actuelle (Pièce 1 et 2). Il est hautement probable que les autorités hongroises, connues pour leur sévérité, interprètent ce geste comme un refus de coopération ou un risque de fuite, ce qui entraînera une détention pénitentiaire immédiate dès son transfert, dans des conditions contraires à l'article 3 CEDH.

Cette crainte d'un traitement inhumain en détention n'est pas théorique, mais documentée par le rapport AIDA (Update 2024). Ce rapport établit que les conditions de détention en Hongrie s'apparentent à un régime carcéral punitif incompatible avec le statut de demandeur d'asile :

- Traitements dégradants systématiques : Le rapport confirme qu'au centre de détention de Nyírbátor, lorsqu'ils sont escortés hors de l'établissement [...], les demandeurs d'asile détenus sont menottés et tenus en laisse ('escorted on leashes'), comme c'est normalement le cas pour les accusés dans les procédures pénales. Cette pratique constitue une humiliation publique et une atteinte directe à la dignité humaine (Art. 3 CEDH).

- *Isolement juridique total* : Le rapport souligne que depuis 2017, les ONG comme le Comité Helsinki n'ont plus accès aux centres de détention pour surveiller les conditions ou fournir une aide juridique, privant de facto les détenus de tout recours effectif contre leur détention ou leur éloignement : "The authorities terminated their cooperation agreements with the HHC and denied them access to police detention, prisons and immigration detention".²⁴

- *Absence de soins adaptés* : Les détenus n'ont accès qu'à des soins d'urgence de base, et le rapport note que les allégations de mauvais traitements ne sont souvent pas enregistrées correctement par le personnel médical.

En transférant le requérant vers la Hongrie où il sera quasi-certainement détenu, la Belgique l'expose directement à ces traitements dégradants (menottes, laisses) et à une impossibilité totale de se défendre (absence d'avocats/ONG), violant ainsi ses obligations positives sous l'article 3 de la CEDH.

4. Violation de l'article 3 CEDH par défaut de prise en compte de la vulnérabilité (Victime de violence grave)

L'Office des Étrangers a traité le dossier du requérant sans tenir compte de sa vulnérabilité particulière, commettant une erreur manifeste d'appréciation.

Contrairement à de simples allégations, le requérant apporte la preuve clinique de ses déclarations via le certificat du Dr De Groot (Pièce 3) : une cicatrice de 7 cm attestant de la violence de l'agression subie (coup de couteau). Il doit dès lors être considéré comme une "personne vulnérable" au sens de l'article 21 de la Directive Accueil (2013/33/UE), ayant subi des violences graves.

Le médecin certifie que le requérant est "constamment hanté par les souvenirs" de cette agression (symptômes de stress post-traumatique). Or, comme démontré supra (point 3), la Hongrie applique aux cas Dublin un régime de détention quasi-systématique caractérisé par des mesures de coercition physique humiliantes (usage de laisses et menottes pour les transferts, rapport AIDA).

Pour une personne ayant survécu à une tentative de meurtre et souffrant de reviviscences traumatiques, le placement en détention dans un environnement hostile et l'usage de la contrainte physique ne constituent pas une simple mesure administrative, mais un facteur déclencheur d'une souffrance mentale aiguë.

En effet, le transfert vers la Hongrie expose cette victime traumatisée à un risque de retraumatisation directe, car le système hongrois ne prévoit structurellement aucun soin pour ce type de profil. Le rapport AIDA (Update 2024) est sans appel sur cette carence spécifique :

« No systematic, specialised and state-funded medical care and monitoring is ensured for survivors of torture or other forms of ill-treatment in asylum or immigration detention. »

De plus, le requérant sera privé de tout soutien extérieur indispensable à sa réhabilitation, les autorités ayant fermé les portes aux ONG spécialisées. Le rapport AIDA décrit cette politique d'isolement en ces termes :

« In the summer of 2017, the authorities terminated its cooperation agreements with the Hungarian Helsinki Committee and denied them access to police detention, prisons and immigration detention [...]. In asylum detention, no NGO is present on a regular basis. In 2022 nor in 2023, none of the civil organisations or religious entities visited Nyírbator asylum detention centre. »

Transférer une victime de violence grave, portant des séquelles physiques et psychiques, vers un système carcéral qui lui refuse officiellement tout soin spécialisé et tout contact avec des ONG de soutien, constitue un traitement inhumain et dégradant caractérisé.

5. Absence de recours effectif et risque de refoulement indirect (Violation de l'article 13 combiné à l'article 3 CEDH)

L'argument selon lequel le requérant bénéficierait d'un recours effectif en Hongrie est contredit par les sources actualisées. Le rapport AIDA confirme que la législation hongroise a supprimé l'effet suspensif automatique des recours, en violation de la directive Procédure et de l'arrêt C808/18:

« The request for judicial review does not have automatic suspensive effect. The Asylum Act does not specifically state that appeals do not have a suspensive effect, but the amendments in 2015 removed the relevant provision, with the motivation that the Asylum Procedures Directive and the right to an effective remedy do not require an automatic suspensive effect, which should instead be requested by the interested party. What is more, the new GRTCN Act removed a recourse to a suspensive effect in administrative actions against a final decision on ordering expulsion. In practice, the attorneys report different approaches. Some do

not request the suspensive effect, while others do. However, the lack of suspensive effect in regular asylum procedures was never an issue in practice. The HHC is not aware of any case under the regular procedure where an alien policing procedure was started before the appeal was decided on. On 17 December 2020 the CJEU issued a judgement in the infringement case C-808/18 and ruled that Hungary has not respected the right, conferred by the Asylum Procedures Directive upon any applicant for international protection to remain in the territory of the Member State concerned after the rejection of their application, until the time limit within which to bring an appeal against that rejection or, if an appeal has been brought, until a decision has been taken on it. Despite the judgement, there was no change in legislation, instead the removal of possibility to request a suspensive effect in appeals against expulsion decisions was enacted. »28 (Nous soulignons).

Cela signifie que M. M. (...) pourrait être expulsé de Hongrie (vers la Serbie ou le Yémen) avant même qu'un juge n'ait statué sur son cas. Ce risque est d'autant plus réel que la Hongrie considère la Serbie comme un "pays tiers sûr" et pratique des renvois massifs sans examen au fond (5 713 pushbacks en 2024).

L'administration belge ne peut se contenter d'affirmer que « en pratique » les éloignements n'ont pas lieu. Une pratique bienveillante n'offre aucune garantie juridique. En l'absence d'effet suspensif de plein droit (de jure), le requérant est exposé, dès une décision négative de l'administration (NDGAP), à une mesure d'éloignement immédiate vers la Serbie ou le Yémen, sans qu'un juge n'ait pu statuer.

Les garanties fournies par la Hongrie ne peuvent pallier cette carence législative structurelle. Le risque de refoulement en chaîne, sans examen réel de la demande d'asile, constitue une violation directe de l'article 3 de la CEDH.

Accepter ce risque, c'est accepter que le droit au recours effectif (Art. 13 CEDH, Art. 47 Charte) soit réduit à néant. Face à un État qui a déjà prouvé sa volonté d'expulser en masse (pushbacks), l'absence de verrou législatif constitue une violation de l'article 3 CEDH (arrêt M.S.S.).

5. Conclusion

En décidant du transfert de Monsieur M. (...) vers la Hongrie, l'Office des Étrangers s'est appuyé sur des garanties administratives dépourvues de valeur face à une législation hongroise d'exception qui organise l'insécurité juridique et expose le requérant à une procédure sans effet suspensif ainsi qu'à un risque de refoulement en chaîne. De surcroît, l'autorité a gravement méconnu son obligation d'examen individuel en omettant de prendre en considération la vulnérabilité spécifique du requérant, pourtant attestée par un certificat médical objectivant une cicatrice de sept centimètres et des séquelles de stress posttraumatique consécutives à une tentative de meurtre.

En exposant une victime de violences graves à une re-traumatisation certaine par un placement en détention coercitive, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et violé ses obligations positives découlant de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. L'annulation et la suspension de la décision sont par conséquent indispensables pour préserver l'intégrité physique et psychique du requérant.

Il convient dès lors d'annuler la décision litigieuse ou, à tout le moins, d'en suspendre l'exécution."

2.4. Bespreking van het middel

2.4.1. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker verduidelijkt niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet, temeer verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist en aanhaalt dat ze behept is met een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4.2. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

2.4.3. De verwerende partij heeft ruim aandacht gehad voor artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Hongarije heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Er wordt hierbij ingegaan op de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-gehoor op 23 september 2025 en op de situatie voor asielzoekers in Hongarije zoals dit blijkt uit een gezaghebbende bron, met name *“van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ (Katalin Juhász, Gruša Petrov Katarina en Zolt Szekeres, ‘Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update’, laatste update op 10.06.2025 ...)*”, waarvan in de bestreden beslissing de hyperlink wordt verstrekt (hierna wordt dit rapport aangehaald als “het AIDA-rapport”). Een tweede bron vormt de *‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld’* (hierna :“factsheet”). Er wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de toegang tot en bijstand tijdens de asielprocedure en de beroepen in dit verband, de toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorgen. De gemachtigde van de minister benadrukt hierbij de individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten en geeft de draagwijdte ervan weer. Hij geeft ook de veroordelingen van Hongarije

door het Hof van Justitie weer. Hij is van oordeel dat ondanks deze veroordelingen een overdracht van de betrokkene aan Hongarije geen reëel risico inhoudt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, gezien de individuele garanties die verstrekt werden. Er is dan ook geen reden om het verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in België te behandelen op basis van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening (sovereiniteitsclausule) zo besluit de verwerende partij.

2.4.4. In een eerste punt van concrete kritiek stelt verzoeker dat de garanties die Hongarije gegeven heeft, niet volstaan.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar garanties die Hongarije gegeven heeft. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake Dublinbeslissingen waarin gesteld wordt dat het bestuur een grondig onderzoek moet doen inzake de wetgeving van toepassing op Dublinterugkeerders. *In casu* ontkent de verwerende partij de huidige Hongaarse wetgeving die een "ambassade-procedure" instelt, waardoor elke verzoeker om internationale bescherming verplicht is om een intentieverklaring in te dienen bij de Hongaarse ambassade in Belgrado of in Kiev, alvorens Hongarije binnen te komen. Het AIDA-rapport bevestigt dat dit systeem de regel blijft en dat dit ook van toepassing is op Dublinterugkeerders (p. 55). Zelfs als een administratieve praktijk toch enkele Dublinterugkeerders zou toelaten, merkt het Hungarian Helsinki Committee (HHC) in zijn "*Statement on the Situation of People Transferred to Hungary under the Dublin Regulation – Information Provided to Belgium*" van 11 november 2025 op dat deze mogelijkheid niet wettelijk gegarandeerd is en getuigt van willekeur. De willekeur wordt geïllustreerd door twee gevallen waarin overgedragen personen geen toegang kregen tot de asielprocedure. Een ander geval betrof een man die na overdracht uit Duitsland door de politie verteld dat hij het land moest verlaten omdat "*Hongarije geen vluchtelingen accepteert*" waarna hem een treinkaartje naar Wenen werd gegeven.

Verzoeker stelt dat een eenvoudige administratieve brief met garanties niet als gevolg kan hebben dat de Hongaarse wetgeving niet zou worden toegepast. De mogelijkheid om asiel aan te vragen is in wezen theoretisch, wat volgens verzoeker volstaat om tot de conclusie te komen dat dit een ernstige inbreuk vormt op zijn grondrecht om effectieve bescherming te zoeken. Daarbij komt dat verzoeker nog nooit naar Hongarije is geweest.

Bespreking

Verzoeker is een Dublin-terugkeerder. Dat een dergelijke persoon toegang krijgt tot de asielprocedure voor zover hij uitdrukkelijk aangeeft de asielprocedure te willen verderzetten in Hongarije nadat ze geïnitieerd werd in een andere lidstaat, vindt ook steun in de factsheet (punt 2.1.) waaruit blijkt dat de ganse procedure geïnitieerd wordt vanop de luchthaven van aankomst en dit binnen korte termijnen:

"2.1 What are the procedural steps that an applicant for international protection transferred to your Member State needs to undertake in order to gain access to the asylum procedure following a Dublin transfer to your Member State?"

Following a Dublin transfer to Hungary, the applicant needs to declare that he/she wants Hungary to conduct the asylum procedure initiated on the basis of his/her application in another Member State.

The applicant will be interviewed by the aliens policing authority upon arrival. If he or she declares that he or she wishes to have his or her application examined by Hungary, the asylum authority immediately registers him or her as an asylum seeker and, if necessary, allocates him or her accommodation for the duration of the procedure.

The applicant will be informed of his/her rights and obligations in relation to the procedure and that he/she will be interviewed in person by the asylum authority at a later stage. The registration is completed at port of arrival.

How long do these steps normally take?

Making a declaration takes place practically immediately after transfer. Upon the declaration of the applicant the status of the application is "lodged".

The asylum authority takes fingerprint, makes EURODAC search, takes photo from the applicant and records the application in the asylum system. These procedural steps are taken at the port of arrival".

[vrije vertaling: 2.1 Wat zijn de procedurele stappen die een aanvrager van internationale bescherming die naar uw lidstaat wordt overgedragen, moet ondernemen om toegang te krijgen tot de asielprocedure na een Dublinoverdracht naar uw lidstaat?

Na een Dublinoverdracht aan Hongarije moet de aanvrager verklaren dat hij/zij wil dat Hongarije de asielprocedure voert die is gestart op basis van zijn/haar verzoek in een andere lidstaat. De asielzoeker zal bij aankomst worden ondervraagd door de vreemdelingenpolitie. Als hij of zij verklaart dat hij of zij zijn of haar aanvraag door Hongarije wil laten behandelen, registreert de asielautoriteit hem of haar onmiddellijk als asielzoeker en wijst hem of haar, indien nodig, accommodatie toe voor de duur van de procedure. De asielzoeker wordt ingelicht over zijn rechten en plichten in verband met de procedure en dat hij in een later

stadium persoonlijk zal worden ondervraagd door de asielautoriteit. De registratie wordt voltooid in de luchthaven van aankomst.]

Volgens het AIDA-rapport en het standpunt van 11 november 2025 van het HHC, bericht het HHC slechts over twee gevallen van Dublin-terugkeerders die geen toegang kregen tot de asielprocedure waar in beide gevallen de betrokkenen niet zeker waren om een ingediend VIB verder te zetten in Hongarije en dit ook zo uitdrukkelijk geuit hebben. Volgens de factsheet en de verstrekte individuele garanties is het van belang dat de intentie duidelijk geuit wordt om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije. De Raad wijst erop dat in het AIDA-rapport op p. 55 kan gelezen worden dat HHC, na de vaststelling dat de toelating voor Dublin-terugkeerders om een asielaanvraag in te dienen soms enkel mogelijk lijkt te zijn op basis van een discretionaire beslissing van de bevoegde Hongaarse immigratie-overheid (NDGAP), aanraadt dat in elk individueel geval individuele garanties moeten worden verkregen. Een brief waarin de overdracht wordt aanvaard, volstaat volgens het HHC niet zonder concrete, individuele garanties dat een onder Dublin teruggezonden persoon in Hongarije daadwerkelijk toegang zal krijgen tot de asielprocedure overeenkomstig de Procedurerichtlijn en opvangvoorzieningen zal kunnen genieten overeenkomstig de Opvangrichtlijn.

In casu zijn er dergelijke individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten die net dat én meer garanderen, zie hieronder punt 2.4.5.

Dat dit van belang is, blijkt des te meer gezien het HHC ook in het door verzoeker aangehaalde standpunt van 11 november 2025 stelde: *“Due to the lack of legal guarantees and the occasional arbitrariness in providing access to asylum and because of the inadequate reception conditions, the HHC considers that the transfer of asylum seekers shall be thoroughly considered and requires an individual assessment of vulnerabilities. No transfer should take place without individual guarantees from the Hungarian authorities”* [Vrije vertaling: Wegens het gebrek aan wettelijke waarborgen, de soms arbitraire toekenning van toegang tot de asielprocedure en de ontoereikende opvangvoorzieningen is het HHC van oordeel dat de overdracht van asielzoekers grondig moet worden afgewogen en dat een individuele beoordeling van kwetsbaarheden is vereist. Er mag geen overdracht plaatsvinden zonder individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten].

Gezien garanties erop gericht zijn de elementen die hierin voorkomen te garanderen en het HHC ook expliciet wijst op het belang van deze individuele garanties kan de Raad verzoeker dan ook niet volgen in zijn betoog dat zijn kans op het indienen van een VIB bij terugkeer naar Hongarije louter zou afhangen van de wil of willekeur van de Hongaarse autoriteiten gezien er wettelijk alleen de “ambassadeprocedure” bestaat zoals hierboven beschreven werd.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de individuele garanties die op 21 november 2025 verstrekt werden door de Hongaarse autoriteiten nadat de Dienst Vreemdelingenzaken hierom op 14 oktober 2025 gevraagd had, waarbij deze dienst uitdrukkelijk in haar verzoek specificeerde: *“to provide us with a guarantee that, upon transfer to Hungary, the person will be offered the opportunity to apply effectively for international protection within the Hungarian territory, without having to make a declaration of intent at a Hungarian embassy.”* [vrij vertaling: om ons een garantie te geven dat bij overdracht naar Hongarije de betrokkene de mogelijkheid zal krijgen om daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming op Hongaars grondgebied in te dienen, zonder een intentieverklaring te moeten afleggen bij een Hongaarse ambassade].

Er kan verder noch in het AIDA-rapport, noch in het standpunt van het HHC van 11 november 2025 gelezen worden dat ondanks verstrekte individuele garanties door de Hongaarse autoriteiten, Dublin-terugkeerders de toegang werd ontzegd tot de asielprocedure met de melding dat ze de “ambassade procedure” moesten volgen. Verzoekers betoog dat het standpunt van het HHC van 11 november 2025 zou bevestigen dat de garanties niet toegepast worden in de praktijk mist manifest feitelijke grondslag omdat dit hierin niet kan gelezen worden.

2.4.5. In een tweede punt van kritiek stelt verzoeker dat er een schending is van het wederzijds vertrouwensbeginsel en dat Hongarije openlijk ‘rebellert’ tegen het Europees recht.

Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-808/18 en naar wat in het AIDA-rapport op dat punt kan gelezen worden, met name dat Hongarije in 2024 en 2025 volhardt in zijn weigering om zijn wetgeving aan te passen aan dit arrest van het Hof van Justitie. Verzoeker verwijst ook naar het AIDA-rapport en naar *“National Asylum Developments 2025”* van de EUAA van juni 2025 om aan te geven dat verschillende lidstaten hun overdrachten naar Hongarije hebben opgeschort, waaronder Tsjechië. Verzoeker herhaalt dat de gegeven garanties slechts *“typedocumenten”* betreffen. Dit document kan niet beschouwd worden als een individuele garantie. Er kan geen sprake zijn van een wederzijds vertrouwensbeginsel.

Bespreking

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, zijn de garanties die Hongarije op 21 november 2025 gegeven heeft, geïndividualiseerd. Ze vermelden de naam van verzoeker en ook het volgende (administratief dossier, stuk 40. *In casu* wordt de vertaling weergegeven die de verwerende partij in haar nota heeft gemaakt van de oorspronkelijke Engelse tekst):

"Wij informeren u hierbij dat de heer (...) bij zijn aankomst op het grondgebied van Hongarije zal worden verzocht een verklaring af te leggen over de vraag of hij/zij zijn/haar in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven. Hij/zij zal de gelegenheid krijgen om te verzoeken om een inhoudelijke behandeling van het verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van Hongarije.

Indien hij/zij het verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven, registreert de asielautoriteit hem/haar onmiddellijk als asielzoeker en, indien nodig, wijst hem/haar accommodatie toe voor de duur van de procedure. De exacte verblijfplaats, hetzij een open opvangcentrum hetzij een gesloten detentiecentrum, wordt vastgesteld na onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval.

Tijdens de procedure heeft de betrokkene recht op accommodatie, voedsel, gezondheidszorg en kosteloze rechtsbijstand. De betrokkene zal toegang krijgen tot de procedure voor internationale bescherming met passende accommodatie, gezondheidszorg, juridische bijstand, een doeltreffend rechtsmiddel en een individuele benadering, met inachtneming van de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van elke aanvrager. De betrokkene wordt geïnformeerd over zijn/haar rechten en verplichtingen in verband met de procedure. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast.

Indien hij/zij het in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming niet wenst te handhaven, zal een vreemdelingenrechtelijke procedure worden uitgevoerd en kan een terugkeerprocedure worden gestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn) en Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen. Artikel 102 van Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen legt eveneens het beginsel van non-refoulement vast."

De garanties zijn dus geïndividualiseerd, vermits ze verzoekers naam, geboortedatum en nationaliteit vermelden. Ze zijn ook specifiek van aard aangezien ze het voorwerp ervan specifiek omschrijven: verzoeker krijgt de gelegenheid kenbaar te maken of hij zijn asielaanvraag wil handhaven, waarna hij onmiddellijk zal geregistreerd worden als asielzoeker. Hij krijgt de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit inhoudelijk te laten behandelen. Indien nodig zal aangepaste huisvesting voorzien worden gedurende de ganse procedure. Verzoeker heeft immers gedurende de ganse procedure recht op dergelijke huisvesting alsook op voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand en een effectief rechtsmiddel. Er wordt een individuele benadering gegarandeerd, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast. Tevens wordt uiteengezet wat er zal gebeuren als hij zijn VIB niet wenst aan te houden.

Voor wat betreft het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie (zaak C-163/17 van 19 maart 2019), in dit arrest werd onder andere gesteld dat artikel 4 van het EU-Handvest aldus moet worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, tenzij de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die verzoeker daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Dit arrest heeft dus *prima facie* geen betrekking op maatstaven waaraan individuele garanties bij overdracht moeten voldoen. Het heeft wel betrekking op objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte landeninformatie afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten en het handelt over het gevaar om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het blijkt nergens uit dat verzoeker als Dublin-terugkeerder en ondanks individuele garanties in Hongarije zal terechtkomen in een situatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en

negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker ontwikkelt dergelijks ook niet. Voor wat zijn gezondheidstoestand betreft, wordt verwezen naar punt 2.4.7.

In de inbreukprocedure (zaak C-808/18) oordeelde het Hof van Justitie op 17 december 2020 dat Hongarije inbreuk maakte op het EU-recht op het vlak van:

- Illegale Verwijderingen (pushbacks): Het Hof oordeelde dat pushbacks aan de grenzen en het verplaatsen van illegaal verblijvende derdelanders naar een grensgebied, zonder de garanties rondom een terugkeerprocedure in acht te nemen, inbreuken op het EU-recht vormen;
- Recht om op het Grondgebied te Blijven: Het Hof stelde vast dat Hongarije het recht had geschonden, toegekend door de Procedurerichtlijn, dat een aanvrager van internationale bescherming op het grondgebied van de lidstaat mag blijven na de afwijzing van de aanvraag, totdat de beroepstermijn is verstreken, of totdat er een beslissing is genomen over het ingestelde beroep;
- Onrechtmatige Detentie: Hongarije maakte inbreuk op het EU-recht door aanvragers van internationale bescherming onrechtmatig vast te houden in de transitzones.

Volgens het AIDA-rapport (p.100) heeft Hongarije tot op heden geen wijzigingen in de wetgeving doorgevoerd naar aanleiding van het arrest C-808/18. De praktijk van pushbacks aan de grenzen blijft onveranderd. Het betreft hier in eerste instantie de Servische-Hongaarse grens en de Kroatisch-Hongaarse grens. In Hongarije is de “*state of crisis due to mass migration*” (crisissituatie ten gevolge van massa immigratie) die in 2015 werd geïntroduceerd, nog steeds van toepassing aangezien de politie nog steeds toestemming heeft om illegaal verblijvende migranten over het grenshek te duwen, met inbegrip van degenen die asiel willen aanvragen in Hongarije vanuit elk deel van het land, zonder enige juridische procedure of mogelijkheid om deze maatregel aan te vechten [vrije vertaling van : “*This also means that police are still authorised to carry out pushbacks of irregularly staying migrants across the border fence (including those who wish to seek asylum in Hungary) from any part of the country, without any legal procedure or opportunity to challenge this measure*”] (Aida-rapport, p.13.). Na het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-808/18 en de arresten in de zaken C-924/19 en C-925/19, waarin de vasthouding in transitzones als onrechtmatige detentie werd beschouwd, heeft de Hongaarse regering wel de transitzones gesloten maar in mei 2020 een nieuw asielsysteem (de ambassade procedure) ingevoerd (Aida-rapport, p.13.).

In zaak C-823/21 van 22 juni 2023 oordeelde het Hof van Justitie dat Hongarije door de mogelijkheid om een aanvraag voor internationale bescherming in te dienen afhankelijk te maken van de voorafgaande indiening van een intentieverklaring bij een ambassade in een derde land (ambassade procedure), zijn verplichtingen onder het EU-recht niet is nagekomen (strijdig met artikel 6 van de Procedurerichtlijn). Ondanks dit arrest van het Hof, verlengde Hongarije de geldigheid van de ambassade procedure. De Hongaarse regering rechtvaardigde dit met de noodzaak om misbruik van het asielsysteem op grote schaal door irreguliere migranten te voorkomen.

Vanwege Hongarijes veronachtzaming van de bevindingen van het Hof van Justitie in zaak C-808/18, stuurde de Europese Commissie op 9 juni 2021 een formele aanmaning naar Hongarije. In november 2021 verwees de Commissie Hongarije opnieuw naar het Hof van Justitie wegens het niet nakomen van de verplichtingen uit het arrest. Het Hof oordeelde op 13 juni 2024 dat Hongarije het arrest C-808/18 niet had nageleefd. Het Hof beval Hongarije om een forfaitaire som van EUR 200.000.000 en een dwangsom van EUR 1.000.000 per dag te betalen totdat Hongarije het arrest naleeft. De reactie van de Hongaarse regering op dit vonnis was stellig: zij weigeren tot op heden te betalen en hebben geen veranderingen doorgevoerd om het arrest uit te voeren.

Vanwege het feit dat Hongarije arrest C-823/21 van 22 juni 2023 niet heeft nageleefd, besloot de Europese Commissie in april 2024 een formele aanmaning (“letter of formal notice”) naar Hongarije te sturen.

De Raad concludeert dan ook dat Hongarije zeker en vast moedwillig arresten van het Hof van Justitie die aandringen op aanpassingen in de Hongaarse asielsysteem en de praktijk van pushbacks aan de grenzen laakt, naast zich neerlegt. *In casu* kan de Raad echter op grond hiervan niet oordelen dat het vertrouwensbeginsel moet opzij geschoven worden en dat België op grond van artikel 17 van de Dublin III-Verordening zelf het VIB van verzoeker moet beoordelen. Uit de bespreking van de vorige punten blijkt immers dat verzoeker wordt overgedragen aan Hongarije via Budapest. Hij komt dus niet aan de Servische of Kroatische grens met Hongarije toe en riskeert noch vanuit het binnenland noch vanaf de voormelde grenzen een pushback vanwege de Hongaarse autoriteiten. Uit de bespreking van de vorige punten blijkt voorts dat Dublin-terugkeerders niet onderhevig zijn aan de ambassade-procedure als ze direct bij aankomst duidelijk de intentie uiten om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije. Tenslotte wordt hierna onder punt 2.4.8. ook uiteengezet dat ook al voorziet de Hongaarse wetgeving niet in een automatisch opschortend beroep tegen een negatieve asielbeslissing in de gevallen voorzien in de Procedurerichtlijn, waarvoor het land op de vingers werd getikt door het hof van Justitie en

later ook een boete kreeg opgelegd, in het AIDA-rapport kan gelezen worden dat dit in de reguliere asielprocedure in de praktijk geen probleem oplevert. Tenslotte zijn er dan de individuele garanties die verstrekt werden door de Hongaarse autoriteiten die een toegang tot de asielprocedure en een effectief rechtsmiddel garanderen.

De omstandigheid dat de Tsjechische autoriteiten in 2024 beslist hebben geen overdrachten naar Hongarije meer uit te voeren, kan weliswaar wijzen op het feit dat deze autoriteiten vaststellen dat er mogelijke vragen rijzen bij overdrachten naar Hongarije, maar toont niet aan dat de hierboven gedane vaststellingen niet correct zouden zijn. In voorliggend geval zijn er zoals uiteengezet wel degelijk afdoende individuele garanties verkregen voor verzoeker.

2.4.6. In een derde punt van kritiek zet verzoeker uiteen dat er een risico is op arbitraire detentie en op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport (p. 14) vermeldt dat de detentie van Dublinterugkeerders een quasi-systematische praktijk is geworden, zeker voor zij van wie vermoed wordt dat ze zich willen onttrekken aan de procedure. Daarbij komt dat de Hongaarse autoriteiten ingelicht zullen worden over het feit dat verzoeker zijn Hongaars visum verscheurd heeft, wat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf ook beschouwt als fraude en een gebrek aan medewerking. De Hongaarse autoriteiten zullen dit ook doen, wat zal leiden tot een detentie zodra verzoeker toekomt.

Inzake de detentieomstandigheden in Hongarije stelt het AIDA-rapport dat er systematisch vernederende behandeling van gedetineerde verzoekers is (p. 105), een totale juridische isolatie (NGO's hebben geen toegang meer) (p. 79) en afwezigheid van aangepaste zorgen (p. 108).

Bespreking

Voor wat betreft het risico op detentie kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij quasi-automatisch het risico daarop loopt bij terugkeer naar Hongarije. De passage van het AIDA-rapport op p. 14 waaruit hij dat afleidt, handelt over personen waarvoor Hongarije aan andere EU-lidstaten heeft gevraagd om ze over of terug te nemen op basis van de Dublin III-Verordening en is dus niet van toepassing op verzoekers situatie, waar de Belgische autoriteiten aan Hongarije hebben gevraagd om verzoeker over te nemen.

Een quasi-automatische detentie voor Dublin-terugkeerders naar Hongarije kan voorts bezwaarlijk afgeleid worden uit één geval waarvan in het AIDA-rapport bovendien gesteld wordt dat de betrokkene twijfels had om een VIB in Hongarije in te dienen en bovendien slechts bedreigd werd met detentie. Dit quasi-automatisch karakter van detentie wordt ook tegengesproken door de volgende informatie die verstrekt wordt in het AIDA-rapport (p.p. 98, 99 en 101) en die eveneens wordt weergegeven in de nota: in 2023 werden er 3 personen vastgehouden op een totaal van 28 verzoekers en in 2024 4 op 29; verzoekers worden tijdens de gewone procedure zelden vastgehouden, tijdens de uitgaande Dublinprocedure regelmatig.

De vasthouding van asielzoekers in de Dublin-procedure waarvan sprake in punt 2 van het schema op p. 101, betreft personen waarvoor Hongarije aan andere Dublin-lidstaten heeft gevraagd om ze over of terug te nemen op basis van de Dublin III-Verordening (zogenaamde "outgoing Dublin transfer"). Het blijkt dus dat in de praktijk de meeste asielzoekers niet vastgehouden worden.

Het volgens verzoeker quasi-automatisch karakter van detentie kan ook niet afgeleid worden uit de cijfers die daarover verstrekt worden in het AIDA-rapport (p. 98-99) en die de periode 2020-2024 betreffen, afgezet tegen de periode ervoor, die dan voornamelijk de vasthouding van personen betrof in de zogenaamde transitzones (Rösztke-transitzone en de Tompa-transitzone, die ondertussen gesloten zijn waardoor de vasthoudingscijfers kelderden maar ook de cijfers inzake pushbacks).

Waar verzoeker verwijst naar p. 105 van het AIDA-rapport, stelt de Raad vast dat dit handelt over verzoekers om internationale bescherming en niet over Dublinterugkeerders. Daarbij komt dat het slechts één welbepaald detentiecentrum betreft. Pagina 79 van hetzelfde rapport betreft eveneens de verzoekers om internationale bescherming in een gewone procedure en betreft de situatie in 2017 en in 2020, toen het aantal verzoekers om internationale bescherming in Hongarije groter was dan nu (zie schema op p. 98 en 99), zodat dit niet zonder meer kan worden getransponeerd naar 2026. Verzoekers verwijzing naar p. 108 van het AIDA-rapport betreft opnieuw verzoekers om internationale bescherming in detentie, waarover hierboven werd uitgelegd dat in de praktijk de meeste verzoekers niet worden vastgehouden. Specifiek wat betreft de medische zorgen wordt verwezen naar punt 2.4.7.

2.4.7. In een vierde punt van kritiek voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM wegens zijn medische kwetsbaarheid.

In weerwil van wat in de bestreden beslissing wordt overwogen, is verzoeker niet in goede gezondheid, stelt hij in zijn verzoekschrift. Verzoeker voegt als bijlage 3 bij het verzoekschrift een medisch attest van dr. R. van 31 oktober 2025, waaruit volgens verzoeker een extreme kwetsbaarheid blijkt die genegeerd wordt door de verwerende partij. Verzoeker wijst erop dat in dit attest vermeld wordt dat hij symptomen vertoont van PTSS na een moordpoging op hem.

Verzoeker meent dat de overdracht een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt wegens een risico op hertraumatisering en omdat er geen adequate zorgen zijn.

Door de onmenselijke en vernederende detentieomstandigheden zou zijn getraumatiseerde toestand enkel maar verslechteren. NGO's hebben geen toegang tot de centra.

Bespreking

Vooreerst wijst de Raad op wat in dit verband in de bestreden beslissing inzake verzoekers gezondheidstoestand wordt gesteld:

“De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat zijn gezondheidstoestand goed is en dat hij geen medicatie neemt.

Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak ‘PPU-C.K. v. Slovenië’ (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een medisch attest van dr. P.D.G. van 12 november 2025. Daarin wordt melding gemaakt van een historiek waaronder *“Hij stelt begin 2025 het voorwerp geweest te zijn van*

een moordpoging. Hij stelt aangevallen te zijn door acht personen waarvan één heeft geprobeerd hem te steken met een mes ter hoogte van de thorax. Gelukkig heeft hij het wapen kunnen doen afwijken waarbij de punt in zijn rechterbeen terechtgekomen is.” (eigen vertaling). Als huidige klachten worden vermeld: “De patiënt klaagt over angsten omdat hij bedreigd wordt met een (Dublin)uitwijzing naar Hongarije, een land dat gekend is voor zijn zeer strenge migratiepolitiek en vijandigheid tegenover vreemdelingen” (eigen vertaling). Als resultaat van het klinisch onderzoek wordt vermeld: “een litteken van 7 cm ter hoogte van het rechterbovenbeen (eigen vertaling)”. De conclusie vermeldt: “Patiënt heeft racistische agressie overleefd in Yemen en in Turkije (met moordpoging). Hij wordt continu geplaagd door herinneringen aan deze gebeurtenissen en wens absoluut niet overgedragen te worden naar een land dat vijandig staat ten opzichte van vluchtelingen” (eigen vertaling).

Hieruit blijkt dat wat de arts neergeschreven heeft, steunt op de eigen verklaringen van verzoeker en dat als resultaat van het klinisch onderzoek enkel een litteken op verzoekers been wordt vermeld. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan hierbij eventueel aangeven in welke mate deze bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van de patiënt. De arts baseert zich voor de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen op de verklaringen van de patiënt. De arts kan *in casu* dus enkel vaststellen dat verzoeker een litteken heeft en dat hij zelf verklaard heeft dat dit veroorzaakt werd door fysieke agressie met een mes in Turkije. Als resultaat van het onderzoek wordt geen PTSS vermeld. Dit wordt evenmin als dusdanig vermeld in de conclusie. Waar in het verzoekschrift dus melding wordt gemaakt van symptomen van PTSS, blijkt dit niet uit het voorgelegde medisch attest.

De Raad merkt vooreerst op dat dit stuk dateert van voor de bestreden beslissing, die werd genomen op 21 januari 2026, zodat de vraag rijst waarom verzoeker dit stuk niet eerder aan het bestuur kon voorleggen, zodat er eventueel rekening mee had kunnen worden gehouden bij het nemen de bestreden beslissing.

Daarbij merkt de Raad nog op dat hij de verwerende partij volgt waar deze in de nota stelt dat er op geen enkele wijze een wetenschappelijke en medische diagnose wordt gesteld, noch melding wordt gemaakt van een medische behandeling die voor verzoeker noodzakelijk is, noch melding wordt gemaakt van medicatie om zijn symptomen te bestrijden. Verzoeker toont dus niet aan dat -buiten het vaststellen van een litteken- een bepaalde aandoening werd gediagnosticeerd. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, vermeldt de arts geen PTSS maar vermeldt hij enkel het geplaagd worden door herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen.

Wat er ook van zij, mocht verzoeker nood hebben aan medische zorgen, wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat dit mogelijk is, zoals hierboven weergegeven. Verzoeker doet met zijn uiteenzetting geen afbreuk aan deze motieven. Hij gaat er immers van uit dat hij zich in detentie zal bevinden, wat slechts zeer uitzonderlijk het geval zou kunnen zijn, zoals hierboven beschreven. Dan nog wordt erop gewezen dat *in casu* individuele garanties werden verstrekt door de Hongaarse autoriteiten.

2.4.8. In een vijfde punt van kritiek stelt verzoeker dat er sprake is van afwezigheid van een effectief rechtsmiddel en dat er een risico is op indirect refolement.

Verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport vermeldt dat de Hongaarse wetgeving geen automatisch schorsend karakter toekent aan het beroep, in strijd met de richtlijn en met het arrest van het Hof van Justitie C- 808/18. Dit wil zeggen dat verzoeker uit Hongarije gezet kan worden (naar Servië of Jemen) vooraleer een rechter uitspraak zal hebben gedaan over zijn zaak. Dit risico is des te groter nu Hongarije Servië als een veilig derde land beschouwd en zich bezondigt aan pushbacks. Het bestuur kan zich er niet achter verschuilen dat in de praktijk geen verwijderingen plaatsvinden, een praktijk betreft geen juridische garantie. De garanties die Hongarije biedt, kunnen dit wettelijk gebrek niet herstellen.

Bespreking

De Raad stelt vast dat de pushbacks waarnaar verzoeker verwijst inzake het risico op refolement, niet van toepassing zijn op Dublin-terugkeerders. De in het AIDA-rapport (p.24) beschreven pushbacks zonder enige juridische procedure (158.565 in 2022; 100.138 in 2023 en 5.713 pushbacks in 2024: AIDA-rapport p.38) grijpen voornamelijk plaats aan de grenzen met Servië en in tweede instantie met Kroatië, maar worden ook georganiseerd vanuit het binnenland van Hongarije, voornamelijk richting Servië ongeacht of de betrokken persoon aldaar ooit gepasseerd is.

Verzoeker zal als Dublin-terugkeerder immers niet terechtkomen aan de Servische-Hongaarse grens, noch aan de grens met Kroatië. Bij de aanvaarding van het verzoek tot overname van verzoeker hebben de Hongaarse autoriteiten immers gevraagd om verzoeker over te brengen via “Budapest Liszt Ferenc International Airport”.

In het AIDA-rapport kan voorts op p.24 gelezen worden: “(...) *irregularly staying migrants found anywhere in Hungary are to be escorted to the external side of the border fence with Serbia, extending the 8-km zone to the entire territory of Hungary. This includes migrants who have never even been to Serbia before and have entered Hungary through Ukraine or Romania. Migrants who arrive at the airport and ask for asylum there are also pushed back to Serbia, although they have never even been there, since they arrived by plane from another country*”. Verzoeker is echter geen illegale immigrant en hij komt niet toe in Hongarije vanuit Oekraïne of Roemenië en hij komt evenmin zonder meer voor het eerst toe op een luchthaven in Hongarije om vervolgens asiel aan te vragen.

Gezien ook nog de individuele garanties die de Hongaarse autoriteiten *in casu* verstrekt hebben waarbij verzoeker de toegang tot de asielprocedure gegarandeerd wordt en dat de garanties verwijzen naar “*Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel*”, die “*het beginsel van non-refoulement vast[leggen]*”, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er een risico is op refoulement bij zijn aankomst in Hongarije.

Er zijn voorts honderden gevallen gedocumenteerd van fysiek en verbaal geweld, gepleegd door de Hongaarse politie en militairen bij push-backs van potentiële asielzoekers voornamelijk aan de Hongaars-Servische grens (AIDA-rapport p.27). Zoals gezegd komt verzoeker daar als Dublin-terugkeerder niet terecht.

De conclusie is dan ook dat verzoeker niet riskeert het slachtoffer te worden van refoulement. De Hongaarse praktijken die verzoeker aanhaalt zoals de pushbacks, zijn bijzonder verwerpelijk en halen de hoge drempel van zwaarwegendheid/ minimum niveau van hardheid zoals uiteengezet door de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, maar gezien zijn status als Dublin-terugkeerder en gezien de verstrekte individuele garanties vanwege de Hongaarse autoriteiten, is verzoeker geen persoon die riskeert het slachtoffer te worden van deze praktijken.

Waar verzoeker nog stelt dat hij geen toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel, wordt het volgende opgemerkt.

In het AIDA-rapport (pp.41-42) kan het volgende worden gelezen:

“1. Does the law provide for an appeal against the first decision in the regular procedure?

Yes x No

If yes, is it Judicial x Administrative

If yes, is it suspensive Yes Some grounds x No “

[vrije vertaling:

Voorziet de wet in beroep tegen de beslissing in de ontvankelijkheidsprocedure?

Ja x Nee

Zo ja, is dit gerechtelijk x administratief

Zo ja, is het opschortend Ja Sommige gronden x Nee

Hieruit blijkt dus dat er de gewone beroepen in asielzaken geen opschortende werking hebben en dat het gaat om een rechtelijk beroep.

Bij een niet-ontvankelijkheidsprocedure (“inadmissibility procedure”) is het zo dat de rechterlijke toetsing in de regel geen wettelijk opschortend effect heeft, behalve wanneer de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard op basis van de gronden van een ‘veilig derde land’ (AIDA-rapport, p. 22: “*In case of inadmissibility the law provides that it will only have legal suspensive effect if the application is declared inadmissible on ‘safe third country’ grounds*”).

Op pagina 56 van het AIDA-rapport kan gelezen worden wanneer een VIB onontvankelijk verklaard wordt:

“Under Section 51(2) of the Asylum Act, as amended in July 2018, an application is inadmissible where: a) The applicant is an EU citizen;

b) The applicant was granted international protection by another EU Member State;

c) The applicant is recognised as a refugee by a third country and protection exists at the time of the assessment of the application and the third country is prepared to readmit them;

d) The application is repeated, and no new circumstance or fact occurred that would suggest that the applicant’s recognition as a refugee or beneficiary of subsidiary protection is justified; or

e) There exists a country in connection with the applicant which qualifies as a Safe Third Country for them;”.

[Vrije vertaling: “Op grond van artikel 51, lid 2, van de Asielwet, zoals gewijzigd in juli 2018, is een aanvraag niet-ontvankelijk wanneer: a) De aanvrager een EU-burger is; b) de aanvrager door een andere EU-lidstaat internationale bescherming is verleend; c) de aanvrager door een derde land als vluchteling is erkend en er ten tijde van de beoordeling van de aanvraag bescherming bestaat en het derde land bereid is om de aanvrager over te nemen; d) de aanvraag wordt herhaald en er hebben zich geen nieuwe omstandigheden of feiten voorgedaan op grond waarvan de erkenning van de aanvrager als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming geniet, gerechtvaardigd zou zijn; of e) er met betrekking tot de verzoeker een land bestaat dat voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd.”]

Verzoeker valt onder geen enkele van de gevallen a) tot e). Er is geen enkele indicatie dat Jemen in Hongarije beschouwd wordt als een veilig derde land. Zulks wordt niet vermeld in het AIDA-rapport en verzoeker werpt dit ook niet op. Allezins, als toepassing gemaakt wordt van artikel 51, lid 2, e) van de Hongaarse Asielwet (veilig derde land) dan is er volgens het AIDA-rapport de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te dienen.

In het AIDA-rapport wordt op p. 31 vermeld (zoals verzoeker ook citeert in het verzoekschrift):

“The request for judicial review does not have automatic suspensive effect. The Asylum Act does not specifically state that appeals do not have a suspensive effect, but the amendments in 2015 removed the relevant provision, with the motivation that the Asylum Procedures Directive and the right to an effective remedy do not require an automatic suspensive effect, which should instead be requested by the interested party. What is more, the new GRTCN Act removed a recourse to a suspensive effect in administrative actions against a final decision on ordering expulsion.¹⁷⁷ In practice, the attorneys report different approaches. Some do not request the suspensive effect, while others do. However, the lack of suspensive effect in regular asylum procedures was never an issue in practice. The HHC is not aware of any case under the regular procedure where an alien policing procedure was started before the appeal was decided on. On 17 December 2020 the CJEU issued a judgement in the infringement case C-808/18 and ruled that Hungary has not respected the right, conferred by the Asylum Procedures Directive upon any applicant for international protection to remain in the territory of the Member State concerned after the rejection of their application, until the time limit within which to bring an appeal against that rejection or, if an appeal has been brought, until a decision has been taken on it.¹⁷⁸ Despite the judgement, there was no change in legislation, instead the removal of possibility to request a suspensive effect in appeals against expulsion decisions was enacted.”

Uit het AIDA-rapport blijkt dus dat de aanvraag voor rechterlijke toetsing (“judicial review”) van een negatieve beslissing van de NDGAP in de reguliere procedure geen automatisch schorsende werking heeft.

Het AIDA-rapport (p. 43) stipt aan dat de Hongaarse Asielwet niet specifiek stelt dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft, maar de wetwijzigingen in 2015 hebben de betreffende bepaling verwijderd, met als motivatie dat de Procedurerichtlijn en het recht op een effectief rechtsmiddel geen automatische schorsende werking vereisen. In plaats daarvan moet dit door de belanghebbende partij worden aangevraagd [vrije vertaling van: “*The request for judicial review does not have automatic suspensive effect. The Asylum Act does not specifically state that appeals do not have a suspensive effect, but the amendments in 2015 removed the relevant provision, with the motivation that the Asylum Procedures Directive and the right to an effective remedy do not require an automatic suspensive effect, which should instead be requested by the interested party*”].

Het AIDA-rapport (p. 43) geeft wel aan dat het ontbreken van een automatische schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert. Het HHC is niet op de hoogte van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist. [vrije vertaling van: “*However, the lack of suspensive effect in regular asylum procedures was never an issue in practice. The HHC is not aware of any case under the regular procedure where an alien policing procedure was started before the appeal was decided on*”].

Voor het ontbreken van een wettelijk voorziene automatisch schorsende werking van een beroep zoals gegarandeerd in de in de Procedurerichtlijn voorziene gevallen, werd Hongarije op 17 december 2020 door het Hof van Justitie op de vingers getikt. In de inbreukzaak C-808/18 oordeelde het Hof dat Hongarije het door de Procedurerichtlijn aan iedere aanvrager van internationale bescherming verleende recht om na afwijzing van zijn verzoek op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven tot de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld tegen die afwijzing of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen, niet heeft geëerbiedigd. Ondanks het arrest werd de Hongaarse wetgeving niet gewijzigd. Wel werd volgens het AIDA-rapport (p. 43) de mogelijkheid om opschortende werking te vragen in een beroep tegen een verwijderingsbesluit geschrapt (“*Despite the judgement, there was no change in legislation, instead the removal of possibility to request a suspensive effect in appeals against expulsion decisions was enacted*”).

Dit laatste heeft gevolgen voor asielzoekers van wie de aanvragen als niet-ontvankelijk of in een versnelde procedure werden afgewezen. In de gevallen waarin geen schorsende werking geldt (zie supra), kan de verwijdering worden uitgevoerd voordat er een uitspraak is in hun beroep tegen de asielaanvraag (AIDA-rapport, p. 14).

Als verzoeker als Dublin-terugkeerder bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (*in casu* België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, komt hij echter in de reguliere procedure terecht waarbij het AIDA-rapport zoals gezegd aanstipt dat het wettelijk ontbreken van een automatische schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk nooit een probleem oplevert.

Gelet op al het voormelde komt de Raad tot de conclusie dat als verzoeker bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (*in casu* België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, hij bij een negatieve beslissing in de reguliere procedure terecht komt waarbij zijn beroep in de praktijk een schorsende werking zal hebben. Dat het nodig wetgevend kader ontbreekt om in de in de Procedurerichtlijn voorziene gevallen te voorzien in een beroep met automatisch schorsende werking is uiteraard zeer laakbaar, maar de Raad kan de vaststellingen in het AIDA-rapport niet negeren dat het ontbreken van een automatische schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat het HHC niet op de hoogte is van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist.

Bovendien zijn er ook nog de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties voor verzoeker op een “*effectif legal remedy*” (effectief rechtsmiddel), dit in antwoord op de volgende door Belgische autoriteiten gestelde vraag : “*To provide us with a guarantee that the person will be provided with (...) effective legal remedy, including the right to remain on Hungarian territory until the expiry of the time limit for exercising their right to an effective remedy (...)*”. [om ons een garantie te geven dat de betrokkene (...) een doeltreffend rechtsmiddel zal krijgen, met inbegrip van het recht om op Hongaars grondgebied te blijven tot het verstrijken van de termijn om zijn/haar recht op een doeltreffend rechtsmiddel uit te oefenen (...)].

Er kan bijgevolg *prima facie* niet worden aangenomen dat verzoeker *in casu* geen recht zal hebben op een effectief rechtsmiddel.

2.4.9. Conclusie

De Raad zal niet ontkennen dat uit het AIDA-rapport globaal blijkt Hongarije er alles aan doet om zo weinig mogelijk verzoeken om internationale bescherming te behandelen (pushbacks die gepaard gaan met politiegeweld en mensonterende behandelingen, vasthoudingen in transitzones en de ambassadeprocedure) en het aantal beroepen in dit verband wil beperken door in de wetgeving geen automatisch schorsende werking te voorzien voor beroepen die ingesteld worden tegen negatieve asielbeslissingen zoals bepaald in de Procedurerichtlijn. Dit alles heeft veroordelingen door het Hof van Justitie met zich meegebracht.

Verzoeker riskeert echter als Dublin-terugkeerder geen pushback en dus ook geen refoulement. Hij komt niet aan de Hongaars-Servische of Kroatische grens terecht waar zich pushbacks voordoen vermits hij wordt overgedragen via een luchthaven in Budapest. Verzoeker is ook geen illegale immigrant en hij komt niet zonder meer voor het eerst toe op een luchthaven in Hongarije om vervolgens asiel aan te vragen zodat hij niet een pushback riskeert vanuit het binnenland van Hongarije richting Servië. Verder kan in het AIDA-rapport specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker, gelezen worden dat volgens het HHC de Hongaarse autoriteiten in 2024 en 2025 in de praktijk vaak toelieten dat mensen die onder de Dublin III-verordening naar Hongarije werden overgebracht, een aanvraag voor internationale bescherming konden indienen. In het AIDA-rapport kan voorts gelezen worden dat asielzoekers in de reguliere procedure zelden in de praktijk worden vastgehouden. Automatische schorsende werking van beroepen die ingediend worden tegen negatieve asielbeslissingen zoals geregeld in de Procedurerichtlijn is niet wettelijk voorzien maar de Raad leest in het AIDA-rapport dat het ontbreken van een automatische schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert. Het HHC is niet op de hoogte van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist.

Daarenboven hebben de Hongaarse autoriteiten individuele garanties verstrekt waarin ze verzekeren dat ze verzoeker na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat verzoeker tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en ze garanderen een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker.

De Raad benadrukt hierbij dat in het AIDA-rapport kan gelezen worden dat het HHC zelf benadrukt dat voor Dublin-terugkeerders individuele garanties moeten bekomen worden van de Hongaarse autoriteiten voor toegang tot de asielprocedure vanwege de wettelijk voorziene ambassadeprocedure. Dit benadrukt het HHC nogmaals in het door verzoeker bijgebrachte standpunt van 11 november 2025.

De Raad leest nergens in het AIDA-rapport noch in de door verzoeker verstrekte standpunt van het HHC van 11 november 2025, dat ondanks de verstrekte individuele garanties, de Hongaarse autoriteiten de toegang tot de asielprocedure ontzegden aan Dublin-terugkeerders of dat ze in de praktijk verhinderd werden een opschortend beroep in te dienen.

Daarenboven zijn er nog de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en waaruit toch een vermoeden van "asielshopping" kan blijken. Tijdens zijn interview verklaarde verzoeker in antwoord op vraag 37 of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen "*Ik heb België uitgekozen, het beste land voor mij. Mensenrechten worden hier gerespecteerd zeker voor Jemenieten, ik kan hier een stabiel leven opbouwen.*" Daarbij komt dat uit de vaststellingen van de grenspolitie bleek dat hij de pagina met zijn Hongaars visum uit zijn paspoort had verwijderd.

Het HHC is zoals gezegd actief in Hongarije en kan verzoeker mee begeleiden om de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties desgevallend af te dwingen. De Raad komt dan ook *in casu* gelet op dit alles tot de conclusie dat verzoeker geen reëel en actueel risico loopt op een schending van artikel 4 van het EU-Handvest/artikel 3 van het EVRM. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verweerder artikel 17 van de Dublin III procedure diende toe te passen en zelf de VIB van verzoeker moet behandelen. Er werd niet aangetoond dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout of de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.4.10. Het enig middel is dan ook niet ernstig.

2.5. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE SMET